

че идатъ да ѝ съобщатъ рѣшеніето на сѣдилището.

Смѣщеніето Ерріетино бѣше изобразено на лицето ѝ. Гласътъ на съвѣстѣта ѝ ѝ гонѣше безъ да ѝ остави да ся успокои. Но съ всичко това сърдцето на тая несчастна бѣше толкова развращено и робъ на страстѣтъ, щото ѝ отнемаше благородното мжжество да поправи погрѣшкѣтъ си като исповѣда искрено истинѣтъ.

Сѣдѣщата съобща рѣшеніето като каза: »Марія е достойна за смъртъ, за обвиненіето на многоцѣлната кражба, и още повече за непоколебимото си постоянство на отказваніето, » но съ всичко това като гледаха младостѣтъ ѝ и добротѣтъ честъ, коѣто възприемаше до тогава, ограничилися да ѝ запрѣтъ до гдѣ жива бѣде, въ единъ наставителнъ къщъ. Така и за баща ѝ, коѣто бѣше причина на злата дѣщеринина си отхрана, като при тѣя ся усѣди да е за всегда заточенъ вънъ изъ графството, и всичкитѣ му имоты да ся продадѣтъ за да ся исплататъ, причиненната отъ нихъ загуба и сѣдовны разноси. Графътъ умѣри отсѣжданіето и заповѣда Марія и отецѣтъ да ся извѣдатъ вънъ отъ пределитѣ на жилището имъ, и за да избѣгне глѣзкитѣ отъ това, заповѣда щото отхожданіето имъ да стане рано въ зоры. Когато Марія, и отецѣтъ ѝ водимы отъ придверницѣтъ минуваха покрай дворецѣтъ, Ерріета излѣзе въ смѣщата минута, и нечувствителната тая млада ся разкая за скръбѣтъ що причини на Марія, и за-въ-частъ показа цѣлѣтъ радостѣтъ си, като